

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 25 (73) • 21 august 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să răspundem chemării spre rugăciune

Sfântul Vasile cel Mare

„**L**a fiecare chemare spre rugăciune să răspunzi: *gata este inima mea*, și până la ultima rugăciune să fii în dumnezeiască slujbă, socotind o mare pagubă a renunța la rugăciune.”

Pe urmele sfinților

Doi Sfinți Mucenici și o poveste de iubire „atipică” zilelor noastre

An de an, în ziua de **26 august**, Biserica ne amintește de o poveste de dragoste „atipică” timpurilor în care trăim: o soție care își îndeamnă soțul să sufere mucenicia. Cine au fost aceștia și cum au ajuns să fie considerați modele de căsnicie creștină autentică?

Sfinții Adrian și Natalia, soț și soție, au trăit în Nicomidia, în vremea Împăratului Maximian. Într-o zi, în vremea ultimei sale persecuții împotriva creștinilor, douăzeci și trei de creștini au fost aduși înaintea Împăratului și chinuți groaznic, aproape de moarte. Conform Sinaxarului, Adrian era unul dintre dregătorii împărației care asistau la suferințele acelor oameni și auzea cu câtă vitejie își apărau credința în Hristos. Auzind Adrian că aceștia rabdă chinurile pentru Hristos, a zis soldaților să-i scrie și numele lui cu creștinii, ca bucuros să moară și el cu dânsii.

Aflând tragica veste, Natalia a început să plângă și îndată îmbrăcându-se în haine luminoase, a alergat la temniță. Și intrând înăuntru, îl învață și îl încurajează pe soțul ei să stea neclintit la chinuri, și îi îndeamnă pe cei ce erau împreună legați cu dânsul să se roage pentru el. Natalia i-a fost mereu alături, încurajându-l.

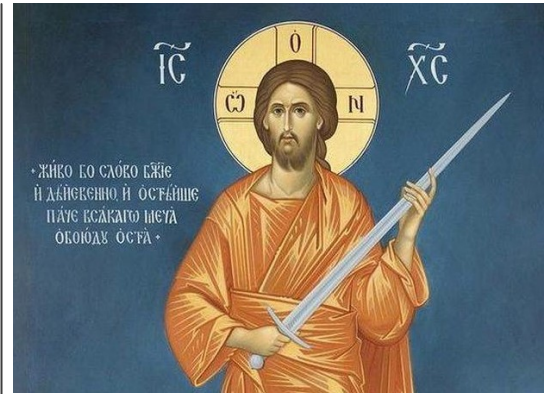
Într-un final, împăratul hotărăște să îi omoare pe toți cu o nicovală și un baros de fier. Sfântul Adrian își dă sufletul în mâinile lui Dumnezeu, în

prezența Nataliei.

Orice exercițiu de imaginație este dificil în cazul celor doi. Erau căsătorii abia de un an și o lună. Se iubeau, dar L-au iubit pe Hristos mai presus de orice. Sfinții Mucenici Adrian și Natalia au ascultat și împlinit întocmai cele spuse de Mântuitorul: „Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine”. (Matei 10, 37-38). Pe cat de simplu sunt de înțeles aceste cuvinte, pe atât de greu sunt de acceptat și de făcut, mai ales în contextul zilelor noastre.

Avem, însă, un felinar – povestea acestei doi sfinți, ocrotitori ai familiei și exemple vii ale iubirii care depășește toate greutățile, biruind însăși moartea. O poveste pe care o auzim nu doar pe 26 august, ci mult mai des, în cadrul Tainei Cununiei, atunci când se invocă ajutorul sfinților mucenici, ca prin rugăciunile lor să se mântuiască sufletele celor ce se cunună și imită prin răbdare spiritul lor de jertfă: „Sfinților mucenici care bine v-ați nevoit...”.

O poveste despre dragoste și bucurie, despre viață și jertfă, care ne îndeamnă să ținem minte un lucru: că tot ceea ce-i frumos este în Hristos. (*Sursa: Doxologia.ro*)

Duminica a 10-a după Rusalii

Despre puterea credinței

Părintele Ilie Cleopa

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora.

Acest adevăr ni-l arată Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, prin următoarele cuvinte: „De veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință” (Matei 17, 20). Apoi arătând puterea cea mare a postului și a rugăciunii, zice: „Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21).

Pentru a ne putea da seama de puterea credinței, vom aduce **mărturia Sfântului Apostol Pavel** care, arătând multe din faptele credinței, zice: „Prin credință pricepem că s-au întemeiat veacurile cu Cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd... Prin credință, **Enoh** a fost luat de pe pământ ca să nu vadă moartea. Prin credință, **Noe**, luând înștiințarea de la Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit, cu evlavie, o corabie spre mântuirea casei sale... Prin credință, **Avraam**, când a fost chemat, a ascultat și a ieșit la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind încotro merge... Prin credință, însăși **Sarra** a prins putere să zămislească fiu (deși trecuse de vârsta cuvenită), pentru că L-a socotit credincios pe Cel ce îi făgăduise.

(continuare în pag. 2)

Paharul mântuirii, element euharistic în Taina Cununiei

Sursa: *Doxologia.ro*

Un moment important din cadrul Sfintei Taine a Cununiei îl reprezintă **gustarea perechii de miri din Paharul comun**, ritual încadrat înainte de dansul liturgic. Structura liturgică a Tainei, cu lecturile din Sfânta Scriptură, urmate de ectenia întreită și de ectenia cererilor, care introduce rugăciunea Tatăl nostru, succedată de paharul comun, ne trimite la timpul din urmă când Taina Căsătoriei era săvârșită ca o Liturghie Euharistică și nedespărțită de Liturghie, având structură comună (ca de altfel și celelalte Sfinte Taine).

Acesta este modul corect de săvârșire a Tainei Nunții, unit cu Sfânta Liturghie, dar acestea pot fi celebrate astăzi împreună doar atunci când practica veche va intra din nou în conștiința generală a unei Biserici autocefale și va avea o rânduială bine stabilită și uniformă prezentă în cărțile de cult.

În slujba ortodoxă actuală, acest context euharistic este încă accentuat de cântarea chinonicului, în timp ce mirii gustă din paharul comun: „Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema” (Psalmi 115, 13). Slujba Cununiei presupune participarea mirilor la Dumnezeiasca Liturghie și împărtășirea lor și, deși practica actuală păstrează contextul euharistic al căsătoriei, paharul comun totuși a fost acceptat, din păcate, ca un substitut al Sfântului Potir, fiind interpretat, simplist, ca un simbol al vieții comune, reducând astfel căsătoria la nivelul natural, terestru, lipsind-o de participarea la ceea ce o consacră ca Taină.

Totuși, incredințați că mirii vin în fața Sfântului Altar curați și împărtășiți anterior cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Hristos, consacrăm acestui moment cinstea și importanța lui cuvenită. „Paharul mântuirii”, binecuvântat cu

„binecuvântare duhovnicească”, din care gustă mirii împreună, este anticiparea euharistică (ca și pâinea din care aceștia gustă) de împărtășirea lor cu Sfintele Taine, act care se petrece în vechime tocmai în acest moment.

Gustarea din acest pahar de obște semnifică împărtășirea comună a mirilor din potirul bucuriei și al dragostei, dar și din amarul necazurilor și al încercărilor vieții, pentru care soții sunt datori să ceară izbăvire de la Domnul, așa cum însăși cântarea îi îndeamnă. Paharul de obște simbolizează viața comună și responsabilitatea soților, iar binecuvântarea „Pace tuturor”, pe care o adresează preotul anterior, arată unirea și împreunarea lor într-un gând.

O practică neliturgică și necanonică legată de acest moment al Tainei o reprezintă **amăgirea sau păcălirea mirilor** atunci când li se dă să guste din pâine și din vin, cu intenția de a produce ilaritate și de a înveseli pe nuntași. Obiceiul este fără îndoială greșit, căci se denaturează și se ridiculizează un moment foarte important al slujbei.

Am văzut mai sus că împărtășirea din paharul comun sau de obște, binecuvântat înainte de preot, este simbolul bucuriei nunții, dar mai ales comuniunea și unirea deplină a celor doi soți, care de acum vor împărtăși bucuriile și necazurile vieții. De aceea, **momentul trebuie să fie plin de sobrietate**, cum de altfel plină de măreție și solemnitate trebuie să fie toată rânduiala slujbei Tainei Sfintei Cununii.

Duminica a 10-a după Rusalii

Despre puterea credinței

Părintele Ilie Cleopa

(continuare din pag. 1)

Prin credință, când s-a născut **Moise**, a fost ascuns de părinții lui trei luni, căci l-au văzut prunc frumos și nu s-au temut de porunca regelui... Prin credință a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia regelui, căci a rămas neclintit, ca unul care a văzut pe nevăzutul Împărat. Prin credință, au trecut **israeliții** Marea Roșie, ca pe uscat, pe când egiptenii, încercând a trece și ei, s-au înecat” (Evrei 11, 3-29).

La aceste mărturii, despre puterea credinței, amintite de Sfântul Pavel din Vechiul Testament, putem adăuga și altele mult mai mari luate din **istoria creștinismului**, de la Hristos până astăzi. Prin credință, **Fecioara Maria** a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință,

Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, **pescarii galileeni** au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, **Apostolii** au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, **Pavel**, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință **Apostolul Petru** a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul.

Prin credință, **zeci de milioane de creștini** au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei, sau înecați în mare, pentru Evanghelie, strigând: „Sun-

tem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădăm și să ne osândim în iad!” Prin credință, **ucenicii Sfinților Apostoli** și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au apărat dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice.

Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut **călugări, sihaștri și sfinți** prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viață îngerească. Prin credință, **nenumărați păgâni** s-au convertit la creștinism și **mulți păcătoși** s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, **casele creștinilor** s-au transformat în biserici, fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viață sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfintelor altare. Prin credință, după două mii de ani de luptă cu puterile întunericului, **creștinismul** s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni.